NÚMERO 162

Butlleti Estel Negre

MARÇ 2006

ÒRGAN D'EXPRESSIÓ I COMBAT DE L'ATENEU LLIBERTARI ESTEL NEGRE

X Jornades Llibertàries

Del 18 al 26 de març de 2006

DILLUNS 20 DE MARÇ

La globalització i el nou colonialisme: Àfrica, el coltan i les multinacionals de telefonia

A càrrec de Jesús Duque Macías, geòleg i llicenciat en Filosofia i Lletres, president de l'Associació de Geòlegs de les Illes Balears

Casa de Cultura (20 hores)

El nombre de telèfons mòbils es fa servir en molts d'estudis socials com un indicador del benestar d'una societat: a més telèfons mòbils, major benestar. Tots som conscients del gran desenvolupament d'aquesta tecnologia durant l'últim lustre. Milions i milions de mòbils es fabriquen cada any, cada vegada més fiables, amb més prestacions i més petits. Per fabricar-los es necessiten recursos de tot tipus, començant pels naturals. Entre aquests es troba un mineral molt poc abundant a la crosta terrestre anomenat coltan (de la contracció del nom de dos minerals que formen una sèrie isomòrfica columbita-tantalita) del qual s'extreuen dos metalls imprescindibles per a la fabricació dels telèfons mòbils: el niobi i el tàntal. Aquests metalls han passat de ser una curiositat de laboratori a ser un cobejat material demandat per les grans multinacionals dels sectors informàtics, electrònics, etc. Artificialment no sabem obtenir metalls que tinguin les prestacions que donen aquests dos, per la qual cosa la seva demanda s'ha disparat, i l'especulació ha arribat a paràmetres irracionals —per a nosaltres, no per a les empreses, que segueixen la llei del màxim benefici.

Fins fa poc les multinacionals s'abastien de minerals procedents d'Austràlia i de Brasil, però la seva extracció en massa sembla haver esgotat aquests jaciments, de tal manera que actualment aproximadament un 80% de les

reserves conegudes de coltan es troben a la zona dels Grans Llacs, i en concret a la República Democràtica del Congo, on eufemísticament se l'anomena «or gris». S'estima que fins un 70 % del comerç mundial de coltan és il·legal.

De l'any 2000 ençà, en diversos informes de Nacions Unides, els experts han reconegut que l'explotació dels recursos naturals a la RD del Congo manté i retroalimenta allò que s'ha vingut a dir la I Guerra Mundial Africana, on estan implicats directament o indirectament 11 països i una mala fi de forces armades incontrolades que s'enfronten amb justificacions ètniques, territorials, de poder o simplement per a controlar i furtar el coltan. En aquesta Guerra s'estima que des de 1997 s'han produït al voltant de cinc milions de morts, dos milions d'exiliats i un milió de refugiats. Els recursos naturals que es venien espoliant eren or, diamants, fustes nobles, minerals com la cassiterita, etc. Però aquest comerç ha quedat minimitzat pel valor de l'«or negre». La principal transacció de coltan és canviar-lo per armes. Tot això esdevé amb la connivència dels organismes internacionals del Primer Món i dels països que representen el poder mundial.

En aquest ordre de coses, els drets humans de la població autòctona són sistemàticament trepitjats. El coltan s'extreu de l'argila del sòl, s'humiteja, es filtra i compareixen unes taquetes negres que són el preuat «or negre» o bé s'extreuen de mines excavades al sòl sense cap mena de seguretat i vigilats de prop pels militars que controlen la zona —els esfondraments són constants, no fa gaire s'enfonsà una i va produir l'enterrament d'uns setanta miners, però això no és notícia.

Els minaires, que poden superar els cent mil, principalment són agricultors que la guerra ha obligat a desplaçar-se de les seves zones d'origen per a poder sobreviure. Aquests pagesos viuen en un règim de semiesclavatge, són induïts i a vegades obligats a entrar a las concessions mineres controlades pels militars (part visibles dels comerciants traficants d'armes) cobrant-los un cànon d'un quilo de coltan en brut diari. Un quilo ho pot aconseguir un neominaire treballant unes 15 hores diàries i amb sort. Els escarments als camperols-miners són constants, amb execucions extrajudicials i detencions il·legals. Altes minaires són presoners de guerra —en realitat són capturats en assalts a pobles i majoritàriament són civils i nins—, en aquest cas el règim és d'esclavitud absoluta, els caps militars ho justifiquen com una manera de redimir les seves penes. Els camps de minaires es completen amb la presència de dones, també en molts de casos raptades de pobles perduts i que s'utilitzen per a les tasques de manteniment de militars i miners, des de fer el dinar fins a obligar-les a prostituir-se per al manteniment de la moral de militars i miners.

La utilització dels nins a partir de vuit anys és un fet freqüent i considerat per alguns comerciants intermediaris com una cosa natural, justificant-lo com «aquí és el costum, si no treballen a les mines estarien treballant en les tasques del camp». Els adolescents o bé són reclutats com a militars o treballen recollint coltan; en aquest sector de la població la droga fa vertaders estralls amb el beneplàcit de totes les institucions, fins el punt que en aquesta àrea han desaparegut gairebé tots els centres escolars que en el seu moment s'intentaren implantar. Tot això en condicions de pobresa, amb la presència macabra d'unes xifres de sida molt importants. També hi ha hagut denúncies de l'ús de població d'aquesta zona com a conillets d'índies de multinacionals farmacèutiques per a l'experimentació de fàrmacs amb resultats més que opacs.

A més a més, la pressió demogràfica de la zona, ocupant Parcs Naturals d'interès mundial, on es cacen animals salvatges de referència ecològica en massa, entre ells un tipus de goril·la únic, el goril·la de Grauer, que és a punt d'extingir-se.

Algunes ONG i d'altres organismes solidaris denuncien la situació, proposant que sigui rebutjat el coltan il·legal per part de les multinacionals (sobretot per una concessionària de Bayer), sense resultats fins ara, ja que aquestes propostes col·lapsarien la producció del sector. L'únic que s'ha aconseguit amb aquestes denúncies ha estat el bloqueig de diversos comptes bancaris a Suïssa per valors ridículs (uns trenta milions d'euros), la detenció d'un parell de coneguts traficants d'armes i la desaparició de la companyia aèria belga Sabena que transportava armes en un sentit i coltan en l'altre.

Sembla que el benestar del Primer Món repercuteix en les violacions dels Drets Humans a las zones més pobres i sensibles del Planeta.

Com poder evitar aquesta situació? Qui té la culpa? Si reflexionem una mica ben segur que cadascú n'obtindrà alguna resposta.

Perdonin, em truquen pel mòbil!

Jesús Duque Macías

DIMARTS 21 DE MARÇ

El revisionisme històric i la dreta espanyola

A càrrec de Francisco Espinosa Maestre, investigador de memòria històrica

Casa de Cultura (20 hores)

A l'Estat espanyol, la dreta està portant a terme un procés de blanqueig i de reescriptura de la història per a poder reivindicar sense remordiments el passat franquista que encara suposa un llast fort en l'imaginari dels ciutadans. Francisco Espinosa Maestre (Badajoz, 1954), autor dels millors estudis sobre la Guerra Civil a Andalucia —*Sevilla, 1936: sublevación fascista y* represión (1990), La *Guerra Civil en Huelva* (1997), *La justicia de Queipo* (2000), *La columna de la muerte* (2003)— i especialista en revisionisme històric —autor de treballs com *Memoria y olvido sobre la guerra y la represión franquista* (2003), *Morir, matar, sobrevivir: la violencia en la dictadura de Franco* (2004), *El fenómeno revisionista o los fantasmas de la derecha española* (2005)—, creu que l'èxit editorial i mediàtic d'aquest projecte revisionista es deu fonamentalment a la forma que es va realitzar la transició, un «pacte entre cavallers» que va permetre el reciclatge a la democràcia de les estructures i elits del franquisme.

En aquell moment, la dreta necessitava legitimitat i l'esquerra poder. Ambdues van aconseguir el que buscaven; és allò d'*El guepard*, de Giusuppe Tomasi di Lampedusa: «Si volem que tot segueixi igual, cal que tot canviï.» Els artífexs de la transició van sacrificar la veritat i la justícia històrica en benefici dels seus interessos personals i de partit, i el més paradoxal de tot és que aquest tancament en fals de la dictadura s'ha presentat en nombroses ocasions com un exemple modèlic de reconciliació nacional.

Per tant, el procés polític que es va iniciar amb la transició s'ha construït sobre una base d'impunitat i d'oblit que va deslligar la nostra actual monarquia parlamentària de l'últim període democràtic que havia viscut l'Estat espanyol: la II República. Es va actuar com si la República no hagués existit, com si no hagués hagut d'existir. Així, la dreta espanyola, i també nombrosos polítics i intel·lectuals d'esquerra, segueixen considerant la II República com un període nefast de la història, alhora que mostra un respecte profund per l'herència franquista.

Aquest pacte de silenci va estar vigent fins aproximadament l'any 2000, quan el PSOE va decidir, per motius bàsicament electoralistes, sumar-se a les iniciatives en pro de la recuperació de la memòria històrica que s'havien posat en marxa a mitjans dels anys noranta a diversos indrets gràcies a les modestes, però rigoroses, anàlisis sobre la repressió franquista que alguns historiadors van començar a publicar. El 1999, el mateix any que va aparèixer el llibre *Víctimas de la Guerra Civil* (coordinat per Santos Julià), es va publicar *Los orígenes de la Guerra Civil*, de Pío Moa, on s'assegura que aquesta contesa va començar el 6 d'octubre de 1934 (aixecaments revolucionaris a Catalunya i Astúries) i no el 18 de juliol de 1936, reprenent la vella teoria que ja va fe servir la «justícia» franquista per argumentar moltes de les seves sentències repressives. En març de 2000, poc després que el Partit Popular obtingués la majoria absoluta i renunciés a buscar l'acord amb altres formacions polítiques, Federico Jiménez-Losantos va posar en marxa el periòdic *Libertad Digital*, alhora que començaven les maniobres per fusionar diverses entitats vinculades a la dreta espanyola que acabarien amb la creació de la Fundación para el Análisis y los Estudios Sociales (FAES), que s'autodefineix com a «una institució que està al servei d'Espanya i al servei de la idea de llibertat individual». A partir d'aleshores es va anar produint un acostament explícit de les més altes esferes del PP a les tesis revisionistes.

Segons Espinosa, a l'Estat espanyol s'ha de seguir l'exemple d'altes països europeus (França, Alemanya, Regne Unit) les legislacions dels quals contemplen procediments legals per a frenar l'expansió de les teories revisionistes i negacionistes; cal definir jurídicament què va ser el franquisme i, a partir d'aquí, establir el delicte d'apologia.

DIMECRES 22 DE MARÇ

La corrupció política a les Illes Balears

Taula rodona amb la participació de
Jaime Bueno (advocat), Joan Amer (GOB) i Marisa Goñí (periodista); modera Txxxus Troll

Casa de Cultura (20 hores)

La corrupció i la política són «companyes de viatge» des de temps immemorials per aquestes terres mediterrànies. Si qualcú ho dubta només ha d'obrir els periòdics. El circ de suborns, untets, tràfics d'influències, requalificacions i un llarg etcètera, que sembla no tenir fi, és a les hemeroteques i en el diari d'avui per qui vulgui veure'l. La corruptela política està ben arrelada en una societat on abunda el «jo també faria el mateix al seu lloc» i on els partits polítics en els quals militen els lladres segueixen essent votats sense discussió. Les denúncies mediàtiques i judicials s'apaguen amb el temps, caduquen i desapareixen, proporcionant als delinqüents d'americana i corbata la impunitat i la tranquil·litat necessària per gaudir de les rapinyes. Aquesta és la trista realitat que ens envolta, encara que molts no la vulguin veure.

Pensem, per tant, que cal urgentment debatre sobre un tema tan present i tan danyós per a la nostra societat. I per això comptem amb tres convidats que coneixen el tema de prop, i no per haver format part de la corruptela campant, sinó per haver-la denunciat:

- Jaime Bueno, advocat «supervivent» de mil batalles judicials, veterà lluitador expert en matèria laboral i immigració, i defensor d'innombrables col·lectius socials. Ha exercit també l'acusació popular en alguns dels casos més anomenats de corrupció política a Mallorca.

- Marisa Goñi, periodista amb anys d'experiència en la realitat balear, testimoni de primera fila de l'agitada vida política local i dels seus efectes en la societat.

- Joan Amer, sociòleg, compromès amb els activismes ecologista i antibel·licista. Acaba de publicar el llibre *Turisme i política, l'empresariat hoteler de Mallorca*, una magnífica anàlisi de la contínua ingerència del negoci hoteler en la política mallorquina.

DESENES JORNADES LLIBERTÀRIES

PALMA (MALLORCA) · 18-26 DE MARÇ DE 2006

DISSABTE 18 DE MARÇ

CONCERT PRO JORNADES

Amb les actuacions de
JOAN MIQUEL OLIVER
ROCK'N'PRESS
KOMPOST
TXXXUS TROLL
ALOLO (OPP)

FACTORIA DE SO
22.00 HORES (5 €)

DILLUNS 20 DE MARÇ

LA GLOBALITZACIÓ I EL NOU COLONIALISME:
Àfrica, el coltan i les multinacionals de la telefonia

Xerrada a càrrec de Jesús Duque Macías, president de l'Associació de Geòlegs de les Illes Balears

CASA DE CULTURA
20.00 HORES

DIMARTS 21 DE MARÇ

EL REVISIONISME HISTÒRIC I LA DRETA ESPANYOLA :
Una xerrada sobre els historiadors neofranquistes (Pío Moa, César Vidal...)

Xerrada a càrrec de Francisco Espinosa Maestre, investigador de memòria històrica i autor d'*El fenómeno revisionista o los fantasmas de la derecha española*

CASA DE CULTURA
20.00 HORES

DIMECRES 22 DE MARÇ

LA CORRUPCIÓ POLÍTICA A LES ILLES BALEARS

Taula rodona amb la participació de Jaume Bueno (advocat), Joan Amer (GOB) i Marisa Goñi (periodista), modera Txxxus Troll

CASA DE CULTURA
20.00 HORES

DIJOUS 23 DE MARÇ

1936-2006: 70 ANYS DE LA REVOLUCIÓ LLIBERTÀRIA

Xerrada a càrrec de Floreal Samitier, secretari general de la Regional de l'Exterior de la CNT-AIT, de Tolosa (França)

CASA DE CULTURA
20.00 HORES

DIVENDRES 24 DE MARÇ

RELIGIÓ: INFERN O PARADÍS
Reflexió sobre la necessitat de la religió al món d'avui

Xerrada a càrrec d'Antonio López Campillo, doctor en Ciències Químiques i Físiques, presentador de TV i autor de *Curso acelerado de Ateísmo*

CASA DE CULTURA
20.00 HORES

DISSABTE 25 DE MARÇ

INVIERNO EN BAGDAD

Presentació de la pel·lícula documental *Invierno en Bagdad*, sobre la guerra d'Iraq, de Javier Corcuera, a càrrec de Kaktan, ajudant de realització del documental i traductor iraquià del director. En acabar la pel·lícula hi haurà sopar vegetarià

CASAL OKUPAT LES VIES
17.00 HORES

DIUMENGE 26 DE MARÇ

FESTA DE CLOENDA

Amb les actuacions de
COLOMA'S BAND
UROBOROS
LUCÍA FEBRERO Y LOS ALCANTARILLEROS
BUFFON'S TEATRE

CAFÈ LISBOA
21.00 HORES
(ENTRADA LLIURE)

HO ORGANITZA:

ATENEU LLIBERTARI ESTEL NEGRE

ADRECES DELS LOCALS

CASA DE CULTURA: Ramon Llull, 3 (Palma)
CASAL OKUPAT LES VIES: Eusebi Estada, 32 (Palma)
CAFÈ LISBOA: Sant Magí, 33 (Palma)
FACTORIA DE SO: Polígon de Son Llaüt (Santa Maria)

DIJOUS 23 DE MARÇ

1936-2006: 70 anys de Revolució llibertària

A càrrec de Floreal Samitier,
secretari general de la Regional de l'Exterior de la CNT-AIT, de Tolosa (França)

Casa de Cultura (20 hores)

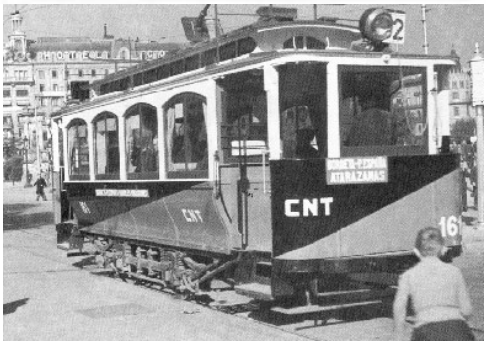

Que en 1936 va esclatar la Guerra Civil, tothom ho sap. Però el que molta gent ignora o el que molta gent vol ignorar és que, mentre es feia front heroicament el feixisme, el poble, impulsat principalment per la CNT i la FAI, es llançava a una revolució autogestionària, una de les més radicals, si no la més radical, de la història, exemple encara no igualat de revolució igualitària i lliure, fora de vassallatges i de servituds.

Aquesta extraordinària experiència llibertària que va subvertir la vida social i econòmica de la zona republicana, en particular de Catalunya i Aragó, va durar poc, un any escàs.

A Catalunya va ser on el moviment va arribar més lluny. Els treballadors aboliren una jerarquia social repressiva i van posar en pràctica la col·lectivització del 70% de la indústria, dels serveis, del comerç, i del camp.

Aquesta experiència radical va suscitar immediatament reaccions en el si del bàndol antifeixista. I mentre, per una banda, la guerra civil oposava franquistes i republicans, per altra banda, partidaris i adversaris de l'autogestió s'enfrontaven als carrers de Catalunya: d'un bàndol, una immensa majoria de treballadors d'idees llibertàries, d'altre costat, una classe dirigent i una burocràcia política decidides a paralitzar el moviment sota el pes de l'«aparat» i, si calia, de les armes.

DIVENDRES 24 DE MARÇ

Religió: infern o paradís

Reflexió sobre la necessitat de la religió en el món d'avui

A càrrec d'Antonio López Campillo, autor de *Curso acelerado de ateísmo*

Casa de Cultura (20 hores)

Les religions són un fenomen universal? És necessari tenir un codi moral fora de tota discussió i contrast? Què volen els déus de nosaltres? Què demanem nosaltres als déus? Hi ha un rerafons religiós en els actuals esdeveniments mundials? És cert que hi ha un ressorgiment dels extremismes religiosos? És possible l'heterodòxia en les religions? Per què les religions eliminen els moviments místics? Déu és amor o odi? Tornem a l'edat mitjana? No són els diners el nostre déu actual? No és la televisió el nostre altar? Poden haver-hi pobles sense déus? La religió salva o mata? Què és més segur, confiar en el gènere humà o en els déus? Som lliures en la religió? Esperit o matèria? Ànima o cervell? Humanisme o teisme? Què és l'apostasia? Serveix per a qualque cosa apostatar? Quina és la proposta de l'ateisme?

Per parlar de tot això tindrem Antonio López Campillo, doctor en Ciències Químiques (Madrid) i en Ciències Físiques (París), investigador científic i economicosocial, presentador de TV —*La isla del tesoro* (TV2)— i de ràdio, a més de columnista en diversos mitjans de comunicació —curiosa és la seva col·laboració amb els polèmics mitjans LibertadDigital.com i la COPE—, és autor de *Curso acelerado de ateísmo* (1996); més d'infinitat de obres: *La caída de la casa Lenin* (1992), *La ciencia como herejía* (1998), *Clones, moscas y sabios* (1998), *A pesar de todo se mueve* (2002), *El genoma humano para peatones* (2002), *Islam para adultos* (2005)...

Aquesta xerrada-debat s'emmarca dins la Campanya d'Apostasia (març 2006) [www.gratisweb.com/apostasia].

DISSABTE 25 DE MARÇ

Invierno en Bagdad

Presentació de la pel·lícula documental *Invierno en Bagdad*, de Javier Corcuera, a càrrec de Kaktan, ajudant de realització del documental i traductor iraquià del director. En acabar la pel·lícula i el debat hi haurà sopar vegetarià

Casal Okupat Les Vies (17 hores)

Invierno en Bagdad (2005) és l'últim llargmetratge de Javier Corcuera (Lima, 1967), que ha guanyat la Biznaga de Plata al millor documental al Festival de Cinema de Màlaga i el premi del jurat de Los Angeles Latino International Film Festival (2005). Aquest realitzador cinematogràfic, vell conegut de les Jornades Llibertàries, viu a l'Estat espanyol des de la dècada dels vuitanta; va estudiar cinematografia al Perú i es va llicenciar a la Facultat de Ciències de la Imatge de la Universitat Complutense de Madrid, ha estat codirector del Festival Internacional de Cinema del Sàhara i forma part del consell assessor de Telesur. La seva filmografia sempre s'ha centrat en la crítica social i entre les seves obres destaquen *Minuesa, una ocupación con historia* (1994), Refugiados (1995), *Chiapas, hablan los rebeldes* (1998), *Doñana, memoria de un desastre* (1998), *La espalda del mundo* (2000, Premi de la Crítica Internacional al Festival de Sant Sebastià), *La guerrilla de la memoria* (2002), *Condenados al corredor* (2003)...

Invierno en Bagdad és un llargmetratge de denúncia impressionant i esglaiador que ens mostra l'abans i el després de la guerra de l'Iraq (2003). Els presidents dels EUA (George Bush), del Regne Unit (Tony Blair) i del Regne d'Espanya (José María Aznar) declaren sense cap dubte que l'Iraq té armes de destrucció en massa que poden posar en perill el món. S'engeguen mobilitzacions contra la guerra i un grup de ciutadans espanyols decideix marxar a l'Iraq, on es troben amb gent compromesa de molts altres països que han anat per fer d'escuts humans. Allà els sorprèn la guerra i s'entrevisten amb ferits, mutilats i altres víctimes de l'agressió, especialment els infants —un *leitmotiv* en la feina de Corcuera—, tot declarant les seves obscures expectatives de futur, com a conseqüència del brutal i despietat canvi que la guerra produeix. Ja no són els infants amb una vida ordenada, han passat a formar part d'una població que fa servir qualsevol fórmula per sobreviure, convivint amb l'horror quotidià.

Si per qualque cosa serveix aquest film és per evitar que la memòria se'ns fossilitzi, com s'intenta fer diàriament amb la parcial o barroera informació que rebem. Aquí podem veure GENT, això no surt gairebé mai per la pantalla del televisor. Entre els protagonistes del documental destaquen Safiha, una mestra d'escola que ha perdut les seves dues filles, el seu net i els seus nebots; Maui, una nina de 10 anys a qui gairebé amputen el braç dret com a resultat de l'impacte d'una bomba nord-americana, i Mustafà, un nin que no pot caminar per mor

de les bombes de raïm dels defensors de la democràcia.

Així ens ho conta el mateix Corcuera:

«La idea del film va sorgir dins del moviment contra la guerra, volíem fer alguna cosa sobre les brigades que anaven a l'Iraq a donar suport a la població. Hi vàrem anar una setmana, just quinze dies abans de començar la guerra, i allà varem conèixer els que després serien els protagonistes. Vàrem rodar amb uns adolescents, que s'ajuntaven al riu Tigris. La idea de la pel·lícula sobre les brigades va anar perdent-se de mica en mica, aleshores vaig decidir tornar i buscar aquesta gent amb la qual havia començat a filmar sobre la població civil iraquiana; vàrem trobar aquests joves i vàrem estar-hi dos mesos. La pel·lícula està contada per ells mateixos, per la població civil víctima de la guerra; però recull la resistència civil contra la guerra al món, encara que està fonamentalment contada per ells, des d'ells, i parlant no només d'aquell mes de bombardeig intensiu, sinó també del que va passar després, del que està passant ara. La pel·lícula no és un film sobre les mentides de la guerra, sobre el que han fet o han deixat de fer; primer és una reflexió sobre què és la guerra en general, no tan sols la guerra de l'Iraq. Allò que aporta és conèixer de prop la població civil iraquiana que és la víctima d'aquesta guerra, entrar a les seves cases, en les seves vides, en els seus sentiments... i que ens diguin el que pensen. Crec que el moviment que va sorgir arran de la guerra hi és, segueix latent, encara que ja no està organitzat o al carrer ara mateix. La guerra segueix essent igual de dura, segueix havent-hi un poble que està patint, i cal seguir parlant-ne. Aquesta pel·lícula intenta ser un recordatori: no ens oblidem del que ha passat i, sobretot, no ens oblidem dels crims que han comès alguns governs amb aquesta guerra, basada en la mentida. És una pel·lícula de caràcter universal, i és igual que la producció sigui d'aquí o sigui d'una altra banda, és un film que té interès en qualsevol part.»

DIUMENGE 26 DE MARÇ

Festa de cloenda

Teatre, folk celta, tango, jazz, ...

Cafè Lisboa (21 hores)

Entrada lliure

I, com cada any, aquestes X Jornades Llibertàries comptaran amb una més que suggestiva festa de cloenda amb les actuacions de Coloma's Band — l'exquisida Coloma Bujosa i el seu repertori de jazz clàssic (Gershwin, Billie Holliday...) i altres *standars* de la Bossa Jazz Pop—, el folk celta d'Uroboros, el tango de Lucía Febrero y los Alcantarilleros, i l'àcid espectacle de Buffon's Teatre. Una festeta que, ben segur, assegurarà el plaer de tots els assistents.

Us hi esperem!

ANTI ©: Si t'interessa piratejar alguna cosa d'aquest butlletí, no te'n tallis! Això sí, no t'oblidis si és possible de citar-ne la font d'informació.

L'Ateneu Llibertari Estel Negre només es responsabilitza dels articles sense firma o dels signats expressament per aquest col·lectiu. Les altres col·laboracions, personals o de grups, signades amb noms reals o ficticis, són responsabilitat exclusiva dels seus autors.

LLEGEIX, AJUDA I DIFON EL *BUTLLETÍ ESTEL NEGRE*:
Això que tens a les mans no és cap objecte de consum. Si ja l'has llegit, no el llancis, passa'l a algun o alguna col·lega. També us hi podeu subscriure per 12 números fent-nos arribar 6 € (o 12 € si voleu fer una subscripció de suport) i nosaltres us enviarem el butlletí a ca vostra.

PUNTS DE DISTRIBUCIÓ DEL BUTLLETÍ:
- Bars: Lórien, Lisboa, Espanya, Tomate, Guirigall, Pinzell
- Llibreries: Signe, La rosa als llavis
- Centres socials: Casal Okupat Les Vies
- Botigues: Runaway, Pasatiempos
- UIB: Delegació d'alumnes

BUTLLETÍ EN PDF:
Us podeu descarregar aquest butlletí 162 en pdf, amb una mica de paciència, en la següent adreça electrònica: http://www.estelnegre.org/butlleti/162.pdf

---

A S S E M B L E E S

***Ateneu Llibertari Estel Negre*: dijous a les 20 hores a l'Ateneu**

==========

U N A F O R M A D E C O L · L A B O R A R

El *Butlletí Estel Negre* és obert a tothom. Desitgem i volem que tots i totes hi col·laboreu amb articles, notícies, comentaris, dibuixos, etc., i també en la seva distribució i difusió. Enrotlleu-vos-hi!

==========

A L T R A F O R M A D E C O L · L A B O R A R

Amb aquest butlletí, i amb l'Ateneu en general, hi podeu col·laborar d'una forma econòmica, imprescindible per al seu funcionament, ingressant les quantitats que vulgueu en el compte corrent de *La Caixa* número 2100-0150-66-0103123620.
Sabem que aquestes retxes seran ben acollides, per la qual cosa us adonem les gràcies per endavant.

ATENEU LLIBERTARI ESTEL NEGRE

L O C A L:
Palau Reial, 9, 2on (Ciutat)
P E R M A N È N C I E S:
De dilluns a divendres
de 19 a 22 hores
T E L È F O N: (971) 726461
F A X: (971) 726461
E-MAIL:
estelnegre@gmail.com
C O R R E S P O N D È N C I A:
Apartat de correus 1566
07080 Ciutat de Mallorca
Illes Balears